

takich jak przepisy będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, zgodnie z którymi profesorowie uniwersyteccy przechodzą obowiązkowo na emeryturę z chwilą ukończenia 68. roku życia, zaś kontynuacja ich działalności zawodowej po ukończeniu 65. roku życia możliwa jest jedynie w oparciu o umowy na czas określony, które mogą być ponownie zawierane jedynie dwukrotnie, pod warunkiem wszak, że przepisy te realizują zgodnie z prawem cel w szczególności w zakresie polityki zatrudnienia i rynku pracy, taki jak wdrożenie wysokiej jakości nauczania oraz optymalny międzypokoleniowy rozdział stanowisk profesorskich, a także pod warunkiem, że przepisy te pozwalają na osiągnięcie tego celu za pomocą właściwych i koniecznych środków. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, czy przesłanki te zostały spełnione.

W wypadku sporu pomiędzy zakładem publicznym a jednostką, w sytuacji gdy sporny przepis krajowy nie spełnia przesłanek określonych w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78, sąd krajowy zobowiązany jest odmówić zastosowania wskazanego przepisu krajowego.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart — Niemcy) — Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Gaetano Mantellowi

(Sprawa C-261/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 3 pkt 2 — Ne bis in idem — Pojęcie „tych samych czynów” — Możliwość odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania przez organ sądowy wykonujący nakaz — Prawomocne orzeczenie w państwie członkowskim wydania nakazu — Posiadanie środków odurzających — Handel środkami odurzającymi — Organizacja przestępcza)

(2011/C 13/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Stuttgart

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Gaetano Mantello

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Stuttgart — Wykładnia art. 3 ust. 2 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz. U. L 190, s. 1) — Zasada „non bis in idem” na poziomie krajowym — Możliwość

odmowy przez organ sądowy wykonujący nakaz wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu ścigania w związku z czynami, z których część stanowiła już przedmiot prawomocnego wyroku w państwie członkowskim wydania nakazu — Pojęcie „tych samych czynów” — Sytuacja, w której wszystkie fakty leżące u podstawy europejskiego nakazu aresztowania były znane organom dochodzeniowym państwa członkowskiego wydania nakazu na etapie pierwszego postępowania karnego, lecz nie zostały wykorzystane ze względów taktyki dochodzeniowej

Sentencja

Dla celów wydania i wykonania europejskiego nakazu aresztowania pojęcie „tych samych czynów” zawarte w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii.

W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym, gdy organ sądowy wydający nakaz, w odpowiedzi na zażądanie informacji w rozumieniu art. 15 ust. 2 decyzji ramowej przez organ sądowy wykonujący nakaz, wyraźnie stwierdzi — na podstawie swego prawa krajowego i w zgodzie z wymogami wynikającymi z pojęcia „tych samych czynów” zawartego w tymże art. 3 pkt 2 decyzji ramowej — że poprzednie orzeczenie wydane w jego porządku prawnym nie jest prawomocnym orzeczeniem obejmującym czyny wskazane w nakazie aresztowania, a zatem nie stanowi przeszkody dla ścigania tych czynów, organ sądowy wykonujący nakaz nie ma żadnych podstaw, by w odniesieniu do takiego orzeczenia uznać, że zachodzi przypadek obligatoryjnej odmowy przewidziany w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud SARL (ArchiMEDES) przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-317/09 P) (¹)

(Odwołanie — Potrącenie wierzytelności podlegających odrębnym porządkom prawnym — Żądanie zwrotu kwot wypłaconych tytułem zaliczki — Zasada litis denuntiatio — Prawo do obrony i prawo do rzetelnego procesu)

(2011/C 13/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud SARL (ArchiMEDES) (przedstawiciel: adwokat P.P. Van Gehuchten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i S. Delaude, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 10 czerwca 2009 r. w sprawach połączonych T-396/05 i T-397/05 ArchiMEDES przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargi wniesione przez wnoszącą odwołanie zmierzające po pierwsze do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji dotyczących zwrotu kwot wpłaconych tytułem zaliczki w ramach umowy wiążącej Komisję z wnoszącą odwołanie oraz potrącenia wzajemnych wierzytelności, a po drugie do zobowiązania Komisji do zapłaty pełnej kwoty subwencji przewidzianej w tejże umowie — Brak możliwości stosowania zasady litis denuntiatio — Nieuwzględnienie wniosku o uznanie solidarnej odpowiedzialności kontrahentów — Naruszenie prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) *Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud SARL (ArchiMEDES)* zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-322/09 P) (¹)

(Odwołanie — Pomoc państwa — Skarga konkurenta — Dopuszczalność — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuły 4, 10, 13 i 20 — Decyzja Komisji o niewszczygnięciu dochodzenia w przedmiocie skargi do Komisji — Kwalifikacja przez Komisję środków w części jako niestanowiących pomocy państwa, a w części jako istniejącej pomocy zgodnej ze wspólnym rynkiem — Artykuł 230 WE — Pojęcie „aktu zaskarżalnego”)

(2011/C 13/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB (przedstawiciele: M. Merola i L. Armati, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn et T. Scharf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 9 czerwca 2009 r. w sprawie T-152/06 NDSHT przeciwko Komisji, którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w pismach z dnia 24 marca i 28 kwietnia 2006 r. o niewszczygnięciu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 traktatu WE, w następstwie złożonej do Komisji przez wnoszącą odwołanie skargi dotyczącej domniemanej pomocy państwa bezprawnie przyznanej Stockholm Visitors Board AB przez władze szwedzkie w formie różnych rodzajów subsydiów udzielonych przez miasto Sztokholm — Akty zaskarżalne

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 9 czerwca 2009 r. w sprawie T-152/06 NDSHT przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję Wspólnot Europejskich przed Sądem zostaje oddalony.
- 3) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania w celu wydania orzeczenia w przedmiocie żądań NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB zmierzających do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich zawartej w pismach z dnia 24 marca i 28 kwietnia 2006 r. o niewszczygnięciu dochodzenia w przedmiocie skargi do Komisji złożonej przez tę spółkę dotyczącej domniemanej pomocy państwa bezprawnie przyznanej SVB przez miasto Sztokholm.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 233 z 26.6.2009, str. 12.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Christine Kleist

(Sprawa C-356/09) (¹)

(Polityka społeczna — Równe traktowanie kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy — Dyrektywa 76/207/EWG — Artykuł 3 ust. 1 lit. c) — Przepisy krajowe wprowadzające ułatwienia w zwalnianiu pracowników, którzy nabyli prawa emerytalne — Cel polegający na promowaniu zatrudniania osób młodszych — Przepisy krajowe ustalające, że wiek emerytalny dla kobiet wynosi 60 lat, a dla mężczyzn 65 lat)

(2011/C 13/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pensionsversicherungsanstalt

Strona pozwana: Christine Kleist

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. L 39, s. 40) zmienionej dyrektywą 2002/73/WE — Przepisy krajowe ustalające, że wiek emerytalny dla kobiet wynosi 60 lat, a dla mężczyzn 65 lat, i wprowadzające ułatwienia w zwalnianiu pracowników, którzy osiągnęli taki wiek — Zwolnienie przez pracodawcę publicznej kobiety, która osiągnęła 60 rok życia i posiada prawo do emerytury, uzasadnione dążeniem do promocji zatrudniania osób młodszych